

6. juni 2011

Kommunikasjon på tomgang

To tilfeller av offentlige lederutspill slår tilbake.

30. mai brakte Aftenposten et innlegg fra forsvarsminister Grete Faremo under den noe pompøse tittel *Når resultatene teller*. Fremstillingen er sentrert om tretten eksempler på oppnådde resultater. Leseren skal forstå at vi har et utmerket forsvar, og at det skyldes regjeringens politikk. Her kunne det være fristende med noen nyanseringer, men det skal jeg ikke gå inn på. En positiv side er at forsvarsministeren også gir anerkjennelse til den innsatsen som ytes i Forsvaret. På dette viktige punktet har Faremo vist en klar linje, til forskjell fra de nære forgjengerne.

I hovedsak har Faremo dekning for de kvalitative lyspunktene som listes i artikkelen. Da burde vel alle være oppmuntret av gladmeldingene? Ikke alle. Noen føler seg direkte provosert fordi Faremo skygger unna de sentrale spørsmålene i forsvarsplanleggingen. De gjelder det avgjørende misforholdet mellom de nominelle og de faktisk tilgjengelige styrkene i forsvaret. Etter utenforståendes bedømmelser av de offisielle dokumentene er langtidsplanens struktur grunnleggende underfinansiert. Resultatet er at vi verken har eller vil komme til å få personell og driftsstøtte nok til at innsatsforsvarets hæravdelinger, fartøyer og kampfly kan ha en realistisk tilgjengelighet for operative formål. Og meget verre skal det bli når kampflyanskaffelsen tar plass i budsjettene for alvor. Så lenge statsråden ikke er villig til å ta denne hovedproblemstillingen på alvor, kan det ikke unngås at utspill av typen *Når resultatene teller* blir vurdert som avledende propaganda.

I rask orden fulgte så veidirektør Terje Moe Gustavsens kronikk i Aftenposten 3. juni. Den handler om farene ved høy fart på veiene. En pedagogisk repetisjon av leksjonene fra kjøreskolen, og hvem kan vel være uenig i budskapet? Men fra veidirektøren ble dette allikevel et elendig stykke kommunikasjon.

Aftenpostens journalister John Hultgren og Sveinung Berg Bentzrød har i en rekke artikler satt kritisk lys på veiplanleggingen. De tegner et bilde av en svak forvaltning, prisgitt lokale interesser og raskt skiftende politiske prioriteringer. Etaten selv har åpenbart en utydelig holdning til veistandarder og plankriterier. Resultatet blir godt belyst i Aftenpostens eksempler: Underdimensjonering av nye veier, stykkevis endring av sikkerhetsstandard, kostbare anlegg, osv. Her dreier det seg ikke om et enkeltstående problemprosjekt, men om en gjennomgående uholdbar forvaltningspraksis. Mot denne aktuelle bakgrunnen skulle man trodd at veidirektøren ønsket å dele sine tanker om veiforvaltningen, som han er ansvarlig for, i stedet for å profilere seg med billige formaninger av andre. Som etatssjef må han ikke glemme at han har et faglig ansvar, selv om han ikke har faglig innsikt. *T*